הוי ארצי, מולדתי

שופט־שלום זיכה איש חברה־קדישא בן 64, שביצע מעשה מגונה בילדה בת 5, בטענה שהילדה ממילא היתה בקיאה במין.

בירדתי אצל עורך־הדין שלי והסתבר שאסור בתכלית האיסור להשמיץ שופטים בארץ. כאדם שומר־חוק, אני לא אשמיץ. אגב, עדיין אין חוק שאסור לאדם לחשוב דברים איומים על אדם אחר, אפילו אם הוא שופט.

• • •

סגן ראש־הממשלה דויד לוי הורה לתלוש מאטלס ישראל עמודים שאינם תואמים את המדיניות של הליכוד. בירדתי אצל עורך־הדין שלי והסתבר שמותר להגיד על סגני ראשי־ממשלות מה שרוצים, אלא שיש מיקרים שהאדם השפוי פשוט אין לו מה להגיד. זה המיקרה. אז אולי רק שאלה אחת לסגן ראש־הממשלה מר דויד לוי: למה לא תורה למחוק את כל הקאסטות שהטלוויזיה צילמה בוועידת חרות האחרונה? אם אתה כבר בשוונג, תמחוק כל מה שלא מוצא חן בעיניך.

• • •

70 תחנות אוטובוס שעליהן שילטי־פירסומת נשרפו בידי חרדים, כי תמונות־הפירסומת נחשבו בעיניהם לתמונות־תועבה, ותועבה, כידוע, מגרה את החרדים להחריד.

בחורה צעירה ויפה בבגד־ים מגרה אותם וגורמת להם ללקק את השפתיים שלהם בהנאה. אז התחשבו בהם ושמו מודעות של בחורה במעיל פרווה, מכוסה מכף רגל ועד ראש. אבל הפנים של הבחורה היו יפים, היה לה מבט חודר ופיה היה פתוח מעט וכמה אברכים שעברו במקום ממש לא יכלו לשלוט על עצמם ותיכף שרפו גם את הבחורה המכוסה.

אחר־כך שמו תמונה של נער ונערה לבושים באוברול. מייד עברה בראשם של החרדים המחשבה מה עלול לעשות הנער לנערה ברגע שהחרדים מסתלקים מהמקום. וכדי שזה לא יקרה, הם שרפו גם את הבחור והבחורה באוברול. אחר־כך תלו על לוחות־המודעות תמונה של ילד בן 3 מונף באוויר. איך שהחרדים ראו את הילד בן השלוש, תיכף באו להם המחשבות המתועבות, כי הם נזכרו איזה חיים משוגעים עשו ההורים של הילד הקטן, בדיוק לפני שלוש שנים ותישעה חודשים. חשבו, התגרו ושרפו.

הממונים על פירסומת־החוצות החליטו שאין ברירה ולא יהיו עוד תמונות של בני־אדם. הם תלו תמונות של צינצנת מיונז. אבל מה לעשות שהחרדים הם סקס־מאנייקים כאלה שתיכף שהם רואים צינצנת מיונז מתמלאות להם המיכנסיים והם צריכים מייד לרוץ הביתה ולהשתחרר איכשהו.

ואנחנו מתרגזים עליהם וקוראים להם מחבלים ותועבות ועוצרים אותם ל־24 שעות. זה לא בסדר מצידנו. זה לא הומאני. אנחנו חייבים להבין אותם, לעזור להם. הם בסך הכל אנשים מיסכנים שסובלים יסורי־תופת בתוך המיכנסיים שלהם בכל פעם שהם רואים משהו, והרי בן־אדם לא־עיוור כל הזמן רואה משהו.

אולי כדאי לספר להם שיש ארצות בהן שולטים כוהני־דת פאנאטיים (הם אוהבים את הארצות האלה), שם תופסים את האנשים המיסכנים האלה עם הבעיות הקשות של חוסר־השליטה על אבר מסויים ופשוט מנתחים להם אותו בשיטה מקובלת. ואז, פיתאום, שום דבר לא מגרה אותם עוד והם יכולים להקדיש את כל זמנם ללימוד בסיפרי־הקודש. ככה זה, בארצות ההן.

שמעתי בדיזנגוף

אם ולדהיים הוא 5 בסולם־היטלר, אז כמה מאיר כהנא?

חריג

היא אשה צעירה, בת 27, גרושה ואם לילד. מאז גירושיה היו לה המון מחזרים ואפילו שתי אהבות של ממש, אבל תמיד זה נגמר איכשהו והשאיר טעם חיוור.

לפני חודש היא הכירה גבר גרוש, גם הוא אב לילד, ומאז הם ביחד והיא קצת בהלם.

הגבר החדש שלה מגיע אליה חמש פעמים בשבוע. לפני שהוא מגיע אליה הוא מברר מה היא

היתה רוצה לעשות באותו ערב. אם היא רוצה לראות סרט, הוא דואג לקנות כרטיסים מראש, אם היא רוצה לבקר חברים, הוא דואג לקנות בקבוק יין ומקפיד לקחת אותה מביתה בדיוק בזמן שקבעו. כל יום, פעם אחת, הוא מטפלן למקום עבודתה, שואל אותה מה שלומה ואם היא צריכה משהו שהוא יכול לעזור בו. ביום שישי הוא מביא לה פרחים ועוגה לשבת, כדי לשמח אותה, ואת התוכניות לשבת הם עושים ביחד כבר ביום חמישי, כדי שכל אחד מהם יידע להתארגן.

יום אחד, כשכאב לה הראש, הוא לקח את הילד שלה להצגת־ילדים ואיפשר לה לנוח ולהיות לבד. הוא אף פעם לא אומר „מסתלבט", וכשמציעים לו ללכת לחברים או לקונצרט הוא אף פעם לא אומר „לא בראש שלי". אין לו מצבי־רוח איומים פעמיים בשבוע, הוא אף פעם לא שוכח לבוא כשהבטיח, אף פעם לא לווה ממנה כסף ולא ביקש את המכונית כדי לנסוע לצפת לבד. הוא גם אף פעם לא נעלם לשבוע ואחר־כך אומר שהוא רצה לשמוע מוסיקה. אין לו עגיל באוזן ואין לו ידידה שניסתה להתאבד והוא צריך לבלות איתה את סוף השבוע הבא.

היא ביקשה ממני לברר אם יש עוד גברים כאלה בעולם. היא פשוט לא רוצה להסתבך עם חריגים.

מתנה לגבר

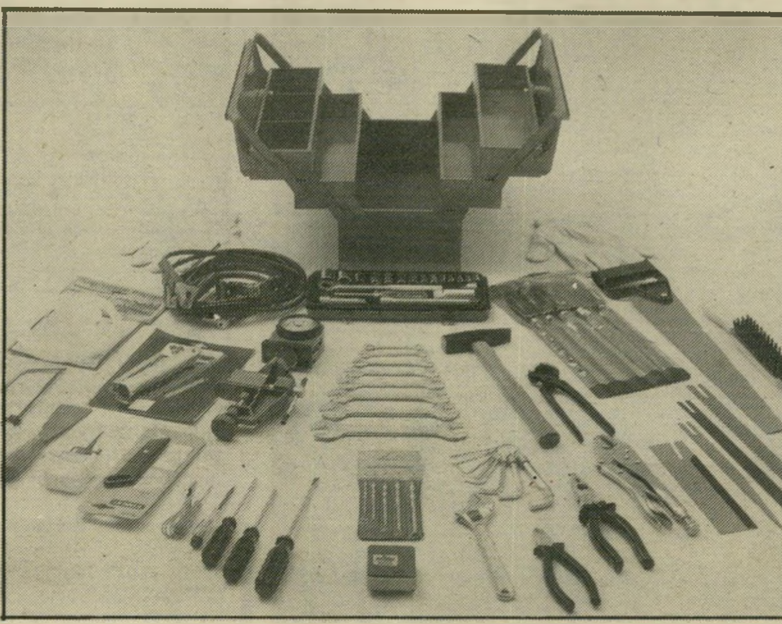

שתי השאלות הכי נשאלות בעולם הן, לדעתי: איך מרזים ואיזו מתנה קונים לגבר. על איך מרזים יש לי רק התשובה המאוד בלתי אהודה — „לא אוכלים". בעניין מתנות לגבר, פה ושם אני פוגשת רעיון וכבר באותו יום אני מעבירה אותו אליכן.

הפעם זו לא מתנה לגבר שאת רוצה לכבוש את ליבו, אלא דווקא לגבר שכבר כבשת אותו לפני כמה שנים ומאז הוא רק מבטיח לתקן כל מיני דברים בבית, אבל בכל פעם חסר לו מברג, או פטיש או משור או מפתח שוודי.

המשונה הוא שהגבר הישראלי הממוצע מאוד שמח לקבל את המתנה המוצעת כאן, ולאו דווקא מפני שבא לו לעשות שיפוצים לבית, אלא מפני שמישהו, כנראה, המציא פעם את הרעיון שמפתחות שוודיים ומברגים הם דברים מאוד גבריים. כל מין והבעיות שלו.

המתנה המוצעת היא ארגז־כלים, המכיל סוגים שונים של כלי־עבודה. המחיר לארגז החל מ־60 ש"ח ועד ל־100 ש"ח. תוצרת מ.צ.ס.

עכשיו אני מבקשת חודשיים שקט בעניין הצעות מתנה לגברים.

כמעט פינת סירקיס

אם רות סירקיס תמשיך להוציא ספרים בקצב שהיא עושה את זה בזמן האחרון, לא תהיה לי ברירה אלא להתחיל במדור זה פינת סירקיס, בדומה לפינות האחרות המככבות כאן לעיתים. ספר חדש משל רות סירקיס, שיצא לאור בימים אלה, מוקדש כולו לריבות ולשמורי פירות וירקות. בארץ עשירת פירות וירקות כמו שלנו, זה באמת עוול לא לנצל את העונה, לקנות בזול, לעבוד קצת ולאכול בזיל הזול כשהכל ביוקר.

בספר מתכוני ריבות, קרישים, מרמלדות, תרכיזי־פרי, מחמצים, סוגים שונים של רוטב פרי להגשה עם בשר, עוף ודיברי־מאפה. כמו בכל ספריה הקודמים של רות סירקיס, הכמויות מדוייקות, אופן ההכנה ברור וקצר באופן יחסי.

הנה רוטב תפוחי־עץ ונענע, שהולך טוב מאוד עם בשרים על האש, מזוננו העיקרי לחודשי הקיץ החמים וערבי השרב הקשים, הבאים עלינו כמכה על הראש.

המיצרכים:

קילו ושלושת ריבעי־קילו תפוחי־עץ חמצמצים, קלופים, מנוקים ופרוסים
קליפת לימון מגוררת ומיץ מ־4 לימונים
300 מיליליטר מים (קצת פחות מכוס ורבע)
100 גרם סוכר (חצי כוס)
8 כפות נענע קצוצה

ההכנה:

שמים את כל החומרים בסיר. מכסים ומבשלים על אש נמוכה 15 דקות או עד שהתפוחים יתרככו וייהפכו לעיסה. בוחשים מפעם לפעם כדי למנוע חריכה. מרסקים את התפוחים בממחה, או דוחסים דרך מסננת, לרוטב חלק. יוצקים את הרוטב לצנצנות, מכסים ושומרים במקרר עד להגשה.

מיוחד לסנילים

אם האיש הזה יעשה כסף, אני אחתוך לעצמי את הוורידים על שלא היה לי מספיק שכל להמציא את ההמצאה שלו בעצמי.

האיש הזה, שמו יצחק פרנקנטל, ואני מניחה שיום אחד הוא רצה להיות כמו כולם וקנה מחשב. אחר־כך הוא הגיע עם המחשב הביתה וחשב מה אפשר לעשות עם המיפלצת הזאת. חשב וחשב ובסוף הבריק במוחו הרעיון להרוויח כסף מהסניליות של האזרחים בארץ.

כולם יודעים שאין בן־אדם אחד בארץ שלא שוכח משהו מאוד־מאוד חשוב לפחות פעם בחודש. אנשים שוכחים לחדש רשיון־נהיגה, שוכחים לשלם את ביטוח־הרכב, שוכחים ללכת לבדיקה שנתית אצל הרופא, שוכחים יום־הולדת של האשה, של הבוס ושל המזכירה, שוכחים לקנות מתנה לילד של החברה שהתאלמנה, ושוכחים ללכת לרשום את הילד לבית־ספר עד תאריך כך וכך.

כל אלה ששוכחים כל הזמן, יכולים פשוט לרשום את האירועים ואת התאריכים על חתיכת־נייר, לצרף לה 69 ש"ח ולשלוח את שניהם במעטפה לאדון פרנקנטל, שיש לו מחשב, ולשכוח מכל העניין.

האדון יטלפן אליך ויזכיר לך את יום־ההולדת של הסבתא, את תאריך חידוש הרשיון, את הבדיקה במעבדה. הוא גם ישלח עבורך זר פרחים, בונבוניירה או אפילו צעצוע לילד, זה, כמובן, בתוספת מחיר. אגב, אם שוכחים להזכיר לך משהו, מייד שולחים לך בדואר 100 דולר כפיצוי.

לפרטים נוספים אפשר להתקשר לטלפון 08־247524.

בעוד שנה אני אטלפן לאדון פרנקנטל ואז, או שאני אצחק עליו, או שהוא יצחק עליי. נראה.

דניאלה שמי